

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci žalobce: **S. H. M.**, nar. . . , státní příslušnost A., t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců (dále jen „ZZC“) V. L. č. p. , V. L., zastoupeného Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Dušní 907/10, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem Křížíkova 279/8, 186 31 Praha 8, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 08. 10. 2015, č. j. KRPS-280598-43/ČJ-2015-010022,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 08. 10. 2015, č. j. KRPS-280598-43/ČJ-2015-010022, se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce Mgr. Jindřicha Lechovského na náhradu nákladů řízení částku 8.228,- Kč.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), doručitou žalovanému dne 22. 10. 2015, domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 08. 10. 2015, č. j. KRPS-

280598-43/ČJ-2015-010022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle § 129 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) prodlouženo zajištění žalobce za účelem předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26. 06. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“) o dalších 30 dnů.

Žalobce namítá, že aplikované ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nesplňuje požadavek na kvalitu zákona, protože neobsahuje definici „vážného nebezpečí útěku“ vyžadovanou čl. 28 odst. 2 a čl. 2 písm. n) Dublinského nařízení a je proto v rozporu s čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění pozdějších protokolů, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb. (dále jen Úmluva“) a čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Nelze tedy předvídat, v jakých případech bude Policie ČR aplikovat na dotčené osoby institut zajištění z důvodu existence vážného nebezpečí útěku, neboť zákon o pobytu cizinců v § 129 ani v žádném jiném ustanovení neobsahuje žádná objektivní kritéria, na základě kterých by bylo možno v konkrétním případě dospět k závěru, že dotčená osoba může uprchnout. Stávající právní úprava nesplňuje standardy na kvalitu zákona, které klade na právní úpravu čl. 8 odst. 2 Listiny a čl. 5 Úmluvy, neboť jak setrvale judikuje Evropský soud pro lidská práva, k omezení osobní svobody může státní moc přistoupit jen z důvodů stanovených zákonem a v řízení zákonem předepsaném, přičemž zákon dovolující zbavení svobody musí být dostatečně dostupný, přesný a předvídatelný, aby se zabránilo riziku svévole, jež je s čl. 5 Úmluvy neslučitelná. Také z hlediska čl. 8 odst. 2 Listiny se zásahy do osobní svobody musí vždy opírat o zákon co do hmotněprávního základu i procesního způsobu jejich realizace, jak potvrzuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 22. 07. 2010, č. j. 9 As 5/2010-74, publikovaný pod č. 2129/2010 Sb. NSS. Dále žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 01. 06. 2015, č. j. 42 A 12/2015-78, a další rozsudky Městského soudu v Praze a Krajského soudu v Brně, které za stávající legislativní situace označili zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců za nezákonné. Žalobce rovněž cituje obdobnou judikaturu nejvyšších německých a rakouských soudů k čl. 28 Dublinského nařízení. Připomíná přitom, že položení předběžné otázky usnesením NSS ze dne 24. 09. 2015, č. j. 10 Azs 122/2015-88, pouze potvrzuje fakt, že soulad české právní úpravy s evropským právem je nanejvýš pochybný, a upozorňuje, že s ohledem na skutečnost, že ve věci jde o zásah do osobní svobody, by soud neměl přistupovat k přerušení řízení, ale naopak přijmout výklad, který minimalizuje tento zásah.

Žalobce také namítal, že žalovaný nově nezkoumal existenci podmínek pro prodloužení zajištění, zejména eventualitu uložení mírnějších opatření zmiňovanou i v rozsudku NSS ze dne 20. 03. 2014, č. j. 7 Azs 8/2014-20, a pouze opakuje obsah původního rozhodnutí o zajištění bez jakéhokoliv zhodnocení současné situace žalobce. V tomto směru považuje žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť v něm chybí jakýkoliv náznak toho, že by správní orgán vyvinul jakoukoliv aktivitu za účelem posouzení aktuální situace.

Žalobce dále upozorňuje na nereálnost předpokladu provedení transferu žalobce do Maďarska podle Dublinského nařízení, protože podle nejnovějších statistik Ministerstva vnitra bylo za měsíc srpen odesláno 258 žádostí o převzetí Maďarskem, z toho však byl

realizován jediný transfer. Nerealizovatelnost transferu již konstatoval i Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 15. 09. 2015, č. j. 4 A 59/2015-33. Tamní azylová zařízení jsou přeplněná a s tím souvisejí i systematické nedostatky v azylovém řízení. Maďarsko navíc skutečnost, že nepřebírá cizince ze zemí EU na základě Dublinského nařízení již deklarovalo i zcela oficiálně, protože je podle žalobce zajištění za účelem vydání do Maďarska již naprosto neslouží svému účelu a zcela odpadá ústavně konformní účel tohoto institutu. Zásah do práv žalobce je tak zcela neakceptovatelný a neodůvodnitelný a nabývá až absurdních rozměrů s ohledem na bezmyšlenkovitý postup správního orgánu, který nesleduje možnost naplnění účelu prodloužení zajištění. V závěru žalobce také namítá, že v současné době lze i pochybovat o tom, že vydání žalobce do Maďarska by bylo přípustné z hlediska zachování jeho práv v azylovém řízení, neboť např. německý správní soud v Düsseldorfu již uzavřel, že v současné době existuje dostatek důvodů se domnívat, že v Maďarsku dochází k systematickému porušování práv azylantů a nelze jej tak označit za bezpečný třetí stát. Znamé je např. tamější absurdní pouze několikahodinové řízení o žádosti o azyl. S ohledem na uvedené proto žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost a požádal o přiznání náhrady nákladů řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že při svém rozhodování shledal naplnění podmínek § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců a přistoupil k opakovanému prodloužení zajištění žalobce. Napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě skutečnosti, že žalobce byl zadržen dne 15. 08. 2015 u Kolína bez jakýchkoliv dokladů, když cestoval mezinárodním rychlíkem směřujícím z Budapešti do Berlína, a posléze bylo zjištěno, že je žadatelem o azyl v Maďarsku. Žalobce byl proto nejprve zajištěn podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání do Maďarska. Při rozhodování ve věci žalovaný vyšel i z toho, že žalobci nepostačovalo uložit zvláštní opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců, jelikož žalobce nemá na území ČR zajištěnou stálou adresu pobytu a nedisponoval ani dostatečnými finančními prostředky ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním řízením žalobce. Žalovaný se zabýval také otázkou přiměřenosti a realizovatelnosti, přičemž posoudil přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí a zohlednil zejména závažnost protiprávního jednání žalobce spočívající v nerespektování právních norem na úseku pobytu cizinců, jednání spočívající v nelegálním vstupu a pobytu na území bez platného víza a zdravotního pojištění, které bylo jednoznačně prokázáno. Vzhledem k tomu, že žalobce přes území pouze „tranzitoval“ do Německa, na území nemá žádné rodinné příslušníky, příbuzné či osoby blízké, nemá k ČR žádné ekonomické, společenské, kulturní ani jiné vazby, bylo žalovaným konstatováno, že k prokázanému protiprávnímu jednání žalobce není tento zásah nepřiměřený. Žalovaný v souladu s čl. 28 Dublinského nařízení zkoumal, zda je splněna i další podmínka pro zajištění žalobce a tedy existence vážného nebezpečí útěku. Vzhledem k tomu, že žalobce jako žadatel o azyl v Maďarsku nedodržel podmínky stanovené v řízení o mezinárodní ochraně platné pro celé území EU, je zřejmé, že nerespektoval pokyny orgánů Maďarska tím, že se nedostavil do přijímacího střediska a nesetřval na území státu, kde požádal o mezinárodní ochranu do konečného rozhodnutí o jeho žádosti. Z daného státu vycestoval, vědom si skutečnosti, že jeho další cesta je nelegální, když cestoval bez víza nebo oprávnění k pobytu na území jiného členského státu než Maďarska. Žalobce po celou dobu řízení uvádí, že cílem jeho cesty je Německo. Z těchto důvodů má žalovaný existenci vážného nebezpečí útěku za prokázanou. Lze důvodně předpokládat, že nedojde-li k zajištění žalobce za účelem jeho předání zpět do státu, který je odpovědný za posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, tento nesetrvá na území do

ukončení dublinského řízení a uteče z ČR dále do státu, který si zvolil jako cíl své cesty. Žalovaný v této souvislosti podotkl, že s ohledem na usnesení NSS ze dne 24. 09. 2015, č. j. 10 Azs 122/2015-88, není otázka definice „vážného nebezpečí útěku“ k dnešnímu dni stále s konečnou platností rozřešena.

Po zhodnocení popsaného skutkového stavu žalovaný žalobce zajistil za účelem předání do Maďarska na dobu 30 dnů a umístil jej do ZZC Bělá - Jezová. Dobu zajištění pak rozhodnutím ze dne 11. 09. 2015 prodloužil o 30 dnů, a shodně učinil i napadeným rozhodnutím ze dne 08. 10. 2015 s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání žalobce do Maďarska. Žalovaný vycházel z toho, že je shromážděno dostatečné množství podkladů, na základě nichž je prokázán neoprávněný vstup a pobyt žalobce na území ČR a skutečnost, že žalobce požádal o azyl v Maďarsku. Žalovaný také přihlédl k délce průběhu dublinského řízení, kdy podle informací žalovaného nebude délka řízení přesahovat délku prodlouženého zajištění. Z řízení žalovanému známých trvala dublinská řízení do Maďarska řádově okolo 90 dnů. Žalovaný uvádí, že dodržel veškeré právními předpisy stanovené podmínky, neboť na základě zjištěných skutečností žalobce nelegálně vstoupil na území, na území neoprávněně pobýval, jeho předání nelze uskutečnit ve lhůtách uvedených v § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, existuje vážné nebezpečí útěku, nelze účinně užít jiná mírnější donucovací opatření a opakované prodloužení zajištění je přiměřené okolnostem daného konkrétního případu a zároveň dopad do soukromého nebo rodinného života žalobce nebude nepřiměřený. Žalovaný dále konstatuje, že po celou dobu zajištění žalobce jednal tak, aby žalobce byl předán v nejbližším možném termínu od jeho zajištění. K realizovatelnosti předání žalobce pak žalovaný zdůraznil, že dublinské řízení provádí oddělení Dublinského střediska Ministerstva vnitra ČR a nerealizovatelnost transferu a nepřijatelnost vydání do Maďarska je proto oprávněno posuzovat především toto oddělení. Toto oddělení přitom žalovaného dne 02. 10. 2015 z důvodu probíhajícího dublinského řízení o prodloužení lhůty pro zajištění požádalo. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti. Žalobce byl dne 15. 08. 2015 kontrolován hlídkou žalovaného na vlakové trati v katastru města Kolín v mezinárodním vlakovém spojení na trase Budapešť – Berlín. Při kontrole totožnosti se neprokázal zákonem stanoveným způsobem. Lustrací nebyl zjištěn žádný povolený pobyt na území ČR. Žalobce tak byl zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, neboť žalobce neoprávněně vstoupil na území ČR nebo zde neoprávněně pobývá. Žalobce byl vyslechnut za přítomnosti tlumočníka a uvedl, že před šesti měsíci odjel na vízum do Íránu, odkud dále pokračoval do Turecka, Řecka, Makedonie, Srbska a Maďarska, odkud pak jel vlakem do Německa, kde se chtěl usadit a požádat tam o azyl z důvodu válečného konfliktu v Afghánistánu a neustálých teroristických útoků. O vízum do ČR nežádal, protože ani nevěděl, že vlak jede přes ČR. V Maďarsku o azyl žádat nechtěl, až po sepsání papírů mu bylo vysvětleno, že podepsal žádost o azyl. Dokumenty podepsal pod nátlakem maďarské policie hrozící vězením a deportací do země původu. Při sepisování dokumentů udělali chybu ve jménu, na niž je upozornil, ale z časových důvodů to již nechtěli opravovat. V Maďarsku mu vysvětlili, že bude z jiných států vrácen zpět, ale současně od ostatních uprchlíků získal informaci, že Maďarsko nestíhá přijímat své žadatele o azyl zpět a ani ostatní státy běžence zpět do Maďarska nevracejí. S žalobcem bylo dne 15. 08. 2015 zahájeno správní řízení ve věci povinnosti opustit území ČR podle § 50a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců a dne 16. 08. 2015 bylo vydáno rozhodnutí žalovaného č. j. KRPS-

280598-21/ČJ-2015-010022, kterým byla žalobci podle § 50a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců uložena povinnost opustit území ČR, a to ve lhůtě sedmi dnů ode dne ukončení zajištění, a uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč. Téhož dne byl rozhodnutím žalovaného č. j. KRPS-280598-22/ČJ-2015-010022 z důvodů, které žalovaný uvedl ve svém vyjádření, zajištěn podle § 129 odst. 1 a odst. 3 zákona o pobytu cizinců za účelem předání podle Dublinského nařízení do Maďarska. Dne 09. 09. 2015 sdělilo Ministerstvo vnitra žalovanému, že tohoto dne byl zahájen postup podle Dublinského nařízení a odeslána žádost o přijetí žalobce zpět do Maďarska, kterému běží lhůta pro odpověď do 23. 09. 2015. V návaznosti na toto sdělení byla rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 09. 2015, č. j. KRPS-280598-37/ČJ-2015-010022, podle § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců prodloužena doba zajištění žalobce o 30 dnů s argumentem, že podle zkušeností žalovaného probíhají dublinská řízení do Maďarska v době řádově okolo 90 dnů. Ve sdělení ze dne 02. 10. 2015 Ministerstvo vnitra žalovanému uvedlo totéž, co v předchozí zprávě a bylo žádáno o další prodloužení zajištění. Nato bylo vydáno dne 08. 10. 2015 napadené rozhodnutí, jímž byla dále podle § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců prodloužena doba zajištění žalobce o 30 dnů s argumentací, že Maďarsko na žádost o předání neodpovědělo, žádost se má tedy za akceptovanou a nyní musí být stanoven termín předání a zajištěna letenka pro návrat. Žalovaný očekává, že doba prodloužení o 30 dnů bude dostačující pro uskutečnění předání. Jinak je v rozhodnutí argumentováno shodně jako ve vyjádření žalovaného. Žalobce na rozhodnutí potvrdil jeho převzetí v den jeho vydání.

Soud po zjištění, že žaloba je včasná a jsou splněny i další podmínky jejího věcného projednání, napadené rozhodnutí přezkoumal a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

V čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení je uvedeno, že členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útoku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.

V čl. 2 písm. n) Dublinského nařízení je pak uvedeno, že pro účely tohoto nařízení se rozumí "nebezpečím útoku" existence důvodů, které se zakládají na objektivních kritériích vymezených právními předpisy, pro které je možné se v konkrétním případě domnívat, že žadatel nebo státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, na které se vztahuje řízení o přemístění, může uprchnout.

V § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je uvedeno, že policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.

Soud konstatuje, že z čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení jednoznačně vyplývá, že nutnou podmínkou (podmínkou *sine qua non*) pro možnost zajištění cizince dle tohoto ustanovení je existence vážného nebezpečí útoku. Pokud toto vážné nebezpečí útoku cizince neexistuje, nelze přikročit k zajištění cizince dle uvedeného ustanovení Dublinského nařízení. Pojem „nebezpečí útoku“ je v čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení použit jako legislativní zkratka, jejíž obsah je vysvětlen v ustanovení čl. 2 písm. n) Dublinského nařízení. Při výkladu čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení je tedy nutno „nebezpečí útoku“ chápat ve smyslu čl. 2

písm. n) citovaného nařízení tak, že jde o důvody, pro které je možné se v konkrétním případě domnívat, že cizinec může uprchnout. Podstatné však je, že tyto důvody nemohou být jakékoliv, ale čl. 2 písm. n) Dublinského nařízení jednoznačně stanoví, že se musí jednat o důvody, které se zakládají na objektivních kritériích vymezených právními předpisy.

Druh právních předpisů, na které odkazuje čl. 2 písm. n) Dublinského nařízení, je možno dovodit z komparace různých znění předmětného nařízení. V angličtině je uvedeno: „... *reasons in an individual case, which are based on objective criteria defined by law* ...“. Ve francouzském znění je uvedeno: „... *l'existence de raisons, fondées sur des critères objectifs définis par la loi* ...“, kdy termín „la loi“ platí podle právního chápání ve Francii pouze pro zákony vydávané parlamentem. V německém znění je uvedeno: „... *die auf objektiven gesetzlich festgelegten Kriterien beruhen und zu der Annahme Anlass eben* ...“, kde pojem „gesetzlich festgelegten“ lze chápat jako „stanovené prostřednictvím zákona“. Z uvedených různých znění čl. 2 písm. n) Dublinského nařízení dle soudu jednoznačně vyplývá, že objektivní kritéria, pro která lze dovodit existenci vážného nebezpečí útěku cizince, musí být stanovena vnitrostátním právem ve formě zákona. K obdobnému závěru dospěl i německý Spolkový soudní dvůr ve svém rozhodnutí ze dne 26. 06. 2014, sp. zn. V ZB 31/14.

Na tomto místě soud považuje za nutné zdůraznit, že Dublinské nařízení je svou formou pramen sekundárního práva Evropské unie v podobě nařízení. Nařízení je závazné ve všech svých částech a platí v okamžiku vstupu v platnost bezprostředně ve všech členských státech. Všechny orgány členských států, správní úřady i soudy jsou povinny nařízení aplikovat. Nařízení má aplikační přednost před vnitrostátním právem. Nařízení je obecně závazný právní předpis. Nařízení má bezprostřední právní důsledky. Bezprostřední použitelnost znamená především, že nařízení je aplikovatelné již v důsledku své existence, aniž by bylo zapotřebí jakékoliv inkorporace či transformace. V daném případě však Dublinské nařízení vyžaduje zákonem stanovená kritéria pro konkretizaci předpokladu „nebezpečí útěku“. Podle unijního práva představuje v tomto bodě Dublinské nařízení výjimku ze zákazu zpřesňování obsahu nařízení vnitrostátním právem; samotné nařízení zde totiž ukládá členským státům, aby upravily ve vnitrostátní legislativě zákonem objektivní kritéria pro posouzení existence nebezpečí útěku.

Z výše uvedeného dle soudu tedy jednoznačně vyplývá, že podmínkou možnosti aplikace zajištění cizince dle čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení je existence v národní legislativě zákonem stanovených objektivních kritérií, na základě nichž je možné posoudit v každém jednotlivém případě existenci důvodů, pro které je možné se domnívat, že cizinec může uprchnout. Ke stejnému závěru dospěl vedle německého Spolkového soudního dvora i rakouský Správní soudní dvůr v rozhodnutí ze dne 19. 02. 2015, č. j. Ro 2014/21/0075-5. Na tomto místě soud podotýká, že právní normy unijního práva je nutno vykládat autonomně, tedy jednotně a nezávisle na vnitrostátním právu.

Pro přehlednost soud uvádí, že nahlédnutím do vnitrostátních právních úprav vybraných členských států Evropské unie (např. Francie, Belgie, Itálie, Maďarsko či Bulharsko) lze konstatovat, že takovými objektivními kritérii zakotvenými v zákonech jsou např. skutečnost, že cizinec nemá žádné dokumenty, či má pouze neplatné dokumenty, podává falešné informace o své identitě, vypršela platnost jeho víza či povolení k pobytu, cizinec odmítá komunikaci, cizinec není schopen uvést místo pobytu na území daného státu, kde by mohl být zastižen, cizinec nesouhlasí s dobrovolným vycestováním, existence předchozí kriminální

činnosti cizince na území daného státu, existence trestu zákazu pobytu. Ve Slovenské republice, jejíž právní úprava je svým charakterem nejbližší právní úpravě v České republice (i vzhledem k historickému vývoji), je pojem „riziko útěku“ definován v § 88 odst. 2 zákona č. 404/2011 Z. z., o pobyte cudzincov. V tomto ustanovení je uvedeno, že *„rizikom útěku štátneho príslušníka tretej krajiny sa rozumie stav, keď na základe dôvodnej obavy alebo priamej hrozby možno predpokladať, že štátny príslušník tretej krajiny ujde alebo sa bude skrývať, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, nemá udelený pobyt podľa tohto zákona alebo ak mu hrozí uloženie zákazu vstupu na viac ako tri roky.“*

S ohledem na výše uvedené závěry se dále soud zabýval otázkou, zda v české právní úpravě jsou zakotvena objektivní kritéria pro posouzení existence nebezpečí útěku. Soud dospěl k závěru, že jediným ustanovením, které se vztahuje k rozhodnutí o zajištění cizince dle Dublinského nařízení je ve vnitrostátní právní úpravě již výše citované ustanovení § 129 zákona o pobytu cizinců. V tomto ustanovení však dle soudu žádná taková objektivní kritéria zakotvena nejsou a žalovaný to ostatně ani netvrdí, když svou argumentaci omezil toliko na to, z čeho dovozuje, že by žalobce mohl utéci a k otázce, zda jsou kritéria pro posouzení nebezpečí útěku právně řádně zakotvena, se nevyjádřil.

Soud zdůrazňuje, že formulaci *„policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území ...“* uvedenou v § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze považovat za výčet objektivních kritérií pro posouzení existence nebezpečí útěku. Z hlediska slovního výkladu uvedené podmínky nelegálního vstupu či pobytu cizince soud uvádí, že tyto podmínky nejsou v zákoně jako kritéria posuzování existence nebezpečí útěku cizince označeny. Z hlediska teleologického výkladu je pak nutno zdůraznit, že v předmětném ustanovení jde o podmínky, které stanovila vnitrostátní právní úprava pro to, aby vůbec bylo možné k zajištění cizince postupem dle Dublinského nařízení přistoupit. Z formulace ustanovení § 129 odst. 1 jednoznačně vyplývá, že v případě legálního vstupu a pobytu cizince na území České republiky by vůbec nebylo možné k jeho zajištění dle čl. 28 Dublinského nařízení přistoupit. Teprve splnění této prvotní podmínky umožňuje vůbec správnímu orgánu přistoupit k posuzování podmínek dle čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení a tedy i posuzování existence důvodů hrozby vážného nebezpečí útěku. Pokud by se nelegální vstup a pobyt mohl považovat za předmětná objektivní kritéria, znamenalo by to, že všechny osoby, u nichž by v souladu s vnitrostátní úpravou došlo k posuzování možnosti zajištění dle Dublinského nařízení, bez dalšího splňují kritérium existence vážného nebezpečí útěku. Současně by šlo o jakousi argumentaci v kruhu, neboť k aplikaci článku 28 odst. 2 Dublinského nařízení by se přistoupilo, neboť cizinec vstoupil nebo nelegálně pobýval na území České republiky, a podmínku existence nebezpečí útěku by takový cizinec splňoval, protože nelegálně vstoupil nebo pobýval na území České republiky. Takový výklad soud shledává jako ryze účelový a jako takový jej považuje za nepřipustný. Nelze rovněž odhlédnout od skutečnosti, že uvedené dvě podmínky pro zajištění cizince byly v § 129 zákona o pobytu cizinců zakotveny již před vstupem České republiky do Evropské unie a nelze tedy považovat tuto úpravu za reakci na v unijním právu zakotvenou nutnost zákonem provedené specifikace objektivních kritérií pro posouzení důvodů existence nebezpečí útěku.

S ohledem na výše uvedené nezbývá soudu než konstatovat, že v důsledku neexistence zákonem stanovených objektivních kritérií pro posouzení existence nebezpečí útěku cizince je úprava obsažená v čl. 28 Dublinského nařízení v České republice neaplikovatelná. Ve skutečnosti, že žalovaný omezil osobní svobodu žalobce zajištěním na základě rozhodnutí

vydaného dle právních předpisů, které byly shledány jako neaplikovatelné, spatřuje soud nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s.

Pro úplnost soud poznamenává, že předchozí unijní úprava, kritérií a postupů pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (nařízení Rady ES č. 343/2003 ze dne 18. února 2003 – tzv. Dublin II) neobsahovala žádné komunitární předpisy o přípustnosti zajištění cizince k zajištění jeho předání do členského státu příslušného pro azylové řízení. Rozhodování o zajištění bylo prováděno čistě na základě vnitrostátních zákonů členských států. Právní stav se ovšem s účinností Dublinského nařízení zásadně změnil tím, že nyní samotné komunitární právo předpisy pro zajištění cizinců za účelem předání obsahuje. Zajištění cizince za účelem jeho předání do členského státu, který je příslušný rozhodnout o jeho žádosti o azyl, je tak nadále možné pouze dle čl. 28 Dublinského nařízení a již ne na základě vnitrostátní úpravy jednotlivých členských států. V České republice, stejně jako v Německu či Rakousku se zákonodárce patrně plně spolehl na „samovykonatelnost“ Dublinského nařízení a nikterak nezareagoval na skutečnost, že mu toto nařízení uložilo zakotvit ve vnitrostátní úpravě objektivní kritéria pro posouzení existence nebezpečí útěku cizince. Důsledkem tohoto opomenutí zákonodárce je skutečnost, že je čl. 28 Dublinského nařízení v České republice neaplikovatelný.

V tomto směru nic na věci nemění ani usnesení NSS ze dne 24. 09. 2015, č. j. 10 Azs 122/2015-88, o položení předběžné otázky Soudnímu dvoru EU, neboť Krajský soud v Praze se s předkládanou alternativní možností výkladu neztotožňuje, a to právě pro kolizi s požadavky čl. 5 Úmluvy a judikatury Evropského soudu pro lidská práva, která v otázkách omezení osobní svobody je na dostupnost a jasnost právní normy velmi striktní.

Soud se neztotožnil s druhým žalobním bodem namítajícím nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Ze správního spisu totiž nevyplynula jakákoliv informace, že by se změnily podmínky vylučující nahrazení zajištění náhradním opatřením. V tomto směru ostatně ani žalobce nic konkrétního netvrdí. Proto v této konkrétní otázce napadené rozhodnutí ob stojí. To však nic nemění na tom, že se za aktuálního stavu Krajský soud musí ztotožnit i se třetím a čtvrtým žalobním bodem, zejména pokud jde o naprosto evidentní nerealizovatelnost předání žalobce do Maďarska s ohledem na veřejně deklarovanou a tedy obecně známou neochotu Maďarska přebírat své žadatele zpět. Postup žalovaného, který se v této souvislosti zbavuje odpovědnosti za své rozhodnutí odkazem na Ministerstvo vnitra, je pro soud zcela zarážející a neakceptovatelný. Vysvětlení žalovaného je o to absurdnější, že ze sdělení Ministerstva vnitra ani náznakem neplyne, že by žalovaného ujistovalo o tom, že realizace předání je možná.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti proto soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost a dle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení, což současně zakládá i povinnost žalovaného propustit žalobce bezodkladně na svobodu. V dalším řízení pak bude správní orgán podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný v řízení úspěšný nebyl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci, který byl plně úspěšný, náleží náhrada nákladů řízení ve výši 8.228,- Kč. Tuto částku tvoří dva úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení a žaloba podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a

§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění vyhlášky č. 486/2012 Sb.], dále dvě paušální částky jako náhrada hotových výdajů po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, vše zvýšeno o částku 1.428,- Kč odpovídající 21% DPH.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. října 2015

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v.r.
samosoudce

Za správnost: Alena Léblová